

STANCA VARSTELOR
 AȘA FUNDAMENT NIMIC
 NU POATE PUNE
 ORTUSCUMPARARE
 PENTRU TINE

"Paștorule, cât mai este din noaptea?"

Iaca, Soarește Dimineata, dar Intunecoasa ca Noaptea!
 Isaia 21: 11, 12

Vol. IV. LUNAR No. 2
 Dela Adam 6048. August Dela Chr. 1920.

CONTINUTUL

Locul Picioarelor lui Iehova va fi Glorios	115
Picioarele lui Iehova pe Muntele Olivilor	116
Râul cu Apa Vieșel delc Ierusalimul Nou	116
Crucea lui Christos	118
Frângeră Inimel lui Nae	118
Crucificat cu Christos	120
Vola lui Dumnezeu în Modul lui Dumnezeu	121
Unii Consecrați dar nu Crucificat	123
"Nu Toți câștig Doamna, Doamnă"	124
Petru Scrie Despre Veșuirea Creștinului	124
Copii în Christos	125
Creșterea Dapindo Pe Hrana Curată	126
Ioan Scrie Despre Iubirea Creștinului	127
Dumnezeu Rădăruș Iubirei	127

"Puneti-vă în treaba mea, stăru pe Turn, și ascultați să văd
 ce mi s'a kice, și ca să răspund eu celor ce mi s'a opun."
 Habacuc 2: 1

„Pe pământ străimțorare popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17: 12-14), de agudurtea valurilor (claselor neliniștite și turburate) așa, că oameali mei și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vină) pe pământ; căci puterile ceriului tececlasticismului vor fi agudulte... Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căuteți în sus, ridicați capetele voastre să vă bucurați; că s'a apropiat răscumpărarea voastră”. - Mateu 24: 35; Marcu 13: 20; Luca 21: 25-31.

MISIUNEA SFANTA ACESTUI JURNAL

ACEST Jurnal este unul din primii factori or instrument a sistemului de instruire Scripturală. „Seminariul Bibliei”, ale cărui învățături sunt acum prezentate în toate părțile lumii civilizată de TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE) fondată în 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunoștinței Creștine”. Acest Jurnal nu este numai un ajutor Studenților de Biblie (de orice categorie) în întrunirile lor să învețe și studieze Cuvântul Dumnezeu și ca un mijloc de comunicare pentru anunțarea conferințelor și a reprezentanților călătorii de această Societate, numiți „Peregrini”.

„Lecțiunile Bereane” (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetiții or subiecte reexaminare STUDIURILOR publicate de Societate, aranjate să ospeteze pe toți membrii „Casei Credincioase”, și foarte ajutoare tuturor vrednici de singurul grad onorabil acordat de Societate, adică, *Verbi Dei Minister* (V. D. M.), care, tradus în românește înseamnă *Servitorul Cuvântului Divin*. Lecțiunile Scoalei Internaționale de Duminică sunt special pentru Studenții Bibliei mai înaintați și învățatori; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal stă ferm pentru apărarea singurului fundament a speranței Creștinului, acum în general refuzat, rescumpărarea prin sângele prețios a „Omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți”. (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6.) Clădind asupra acestui fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Corint. 3: 11-15; 2 Petru 5: 1-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Să facă pe toți să vadă ce e împărțirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns la Dumnezeu... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe leliuri să fie dată acum prin Biserică la cunoștință... care în vârstele trecute n'a fost cunoscută omenimei, după cum e acum descoperită”. Efeseni 3: 5-9, 10.

Acest Jurnal stă liber de toate partidele, sectele și crezurile omenești pe când el se străduiește să aducă din ce în ce mai mult fiecare articulație și cuvântare în deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos cum e exprimată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală toate ce Dumnezeu și Domnul a vorbit — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Alitudinea lui nu e dogmatică, ci confidențială; de oarece știm unde și ce afirmăm, bazându-ne cu neîndoită și neîmpărțită credință pe promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere, spre a fi întrebuințat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm dar și îndemnăm pe cetitorii noștri să examineze toate cuvântările lui cu Cuvântul Divin infalibil la care în continuu ne referăm să ușorăm calea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE ÎNVAȚĂ

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — îndeosebi „lucrul mânelor Sale” — că construirea ei a fost în progres de-a lungul Vârstei Evanghelice — de când Christos a devenit Rescumpărătorul lumii și Plata Urghiuirea a Templului Său, prin care, când va fi slăbit, binecuvântarea lui Dumnezeu să va revărsa asupra tuturor popoarelor și ei să vor apropia de El. — 1 Corinteni 3: 16-17; Efeseni 2: 20-22; Facere 28: 14; Galateni 3: 22.

Ca în timpul de acum cioplirea, formarea și lastruirea credincioșilor consacrați progresează; și că când ultima acestor „pietre vii... alese și prelucrate” va fi gata, atunci marele Măestru la va aduce toate la oaltă prin Prima Înviere; și Templul va fi umplut cu gloria lui Dumnezeu și va fi locul de întrunire între Dumnezeu și omenii dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Ca temelii speranței, pentru Biserică și lume, stă în fapt, că „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a găsit moarte pentru fiecare om”, o „rescumpărare pentru toți”, și va fi „lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume”, la timpurile Sale venite. — Evrei 2: 9; Ioan 1: 9; 1 Timoteiu 2: 5, 6.

Ca speranța Bisericii este: Să fie „asemenea Domnului ei... să'l vadă așa precum este” și să fie „parteașă naturii divine” împărțându-se gloriei Lui ca împreună moștenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2 Petru 1: 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfecționarea or pregătirea sfinților pentru lucrul și serviciul în viitor; să desvolteze în ea însăși orice har și fruct al spiritului; să fie mărturia lui Dumnezeu la lume; și să se pregătească pentru a fi rpgi și preoți a lui Dumnezeu în Vârste viitoare. — Efeseni 4: 12; Mateiu 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20: 6.

Ca speranța lumii să oltă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de Imperația lui Christos Mileniară — Restatornicire a toate ce a fost pierdute prin Adam în Eden, acelor cari cu bucurie și supunere le vor îmbrășa pe terminii lui Dumnezeu din mânele gloriosului Rescumpărător și glorioasa Lui soată, Biserica; pe când toți împotrivorii și nesupușii de voie liberă vor fi distruși. — Fapte 3: 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE (THE WATCH TOWER) PUBLICAT DE

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE
(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights □ □ Brooklyn, New-York, U. S. A.

BRANȘE: *Branșa Engleză*: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W 2; *Branșa Australiană*: 495 Collins St., Melbourne, Australia; *Branșa Sud-Africană*: 123 Plein St., Cape Town, Africa Sudaică; *Branșa Germană*: 12 Honggerstrasse, Zürich, Elveția; *Branșa Franceză*: și *Belgiană*: 35 Rue des Communaux, Berne, Elveția.

Branșa Română:

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE
Strada Kövespad No 8 — Cluj, Cojocna, Transilvania
România-Mare.

In tot locul să se adreseze Societatea.

THE WATCH TOWER și Comitetul lui Editorial:

Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel puțin trei au cetit și aprobat ca adevăr fiecare și toate articolele ce apar în coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fischer, W. E. Page.

Acest Jurnal, *The Watch Tower*, este tradus și publicat în următoarele limbi: Franceză, Germană, Suedează, Dano-Norvegiană, Filandeză, Italiană, Polonă, Lituană, Greacă, Maghiară și Română.

În Românește apare odată pe lună.
abonamentul să plătește înainte ... 120 cor pe an
Un exemplar 10

TURNUL DE VEGHERE.

SI VESTIREA PREZENȚEI LUI CRISTOS

Vol. IV.

CLUJ August 1920 Brooklyn

No 8

LOCUL PICIOARELOR LUI IEHOVA V'A FI GLORIOS

LOCUL PICIOARELOR LUI DUMNEZEU PANGARIT SI PARASIT DIN CAUSA PACATULUI — RE-GLORIFICAREA LUI PROMISA — POSESIUNEA RESCUMPARATA VA FI RESTAURATA — JUVAERUL LUI MARIETIOS — RESTABILIREA PICIOARELOR LUI IEHOVA „PE MUNTELE OLIVILOR” — BINECUVANTARILE REZULTATOARE — LOCUL PICIOARELOR V'A FI CU ADEVARAT MARET

„Asa zice Iehova: Cerul este tronul meu si pamantul este altarul picioarelor mele. Iehova zice: „Sedea de pe muntele sale in acest zi pe Muntele Olivilor. — Zecharia 14:4; Mateu 23:35; Ezechia 7:14.

LOCUL picioarelor lui Dumnezeu a fost toate alte in cei șesă mii de ani trecuți numai glorios nu. Pacatul, durerea, vaietul, plânsetul, lucrând mână în mână au produs o suferință mentală și fizică cu rezultatul lor moartea, încât l'a prefăcut într'o casă imensă de cadavre, în care, conservativ societății cel puțin cincizeci de mii de milioane de oameni așteaptă să vină timpul când blăstamul justiției divine se fie ridicat, și lumina favoarei divine, lucind dela fata Domnului Isus Christos, să se ivească prin ridicarea Soarelui Dreptății.

„Alungati deci umbra pacatului nostru.

Si inseninati posomorul cu a vindicării noastre.”

Abundată proviziune s'a făcut de către Dumnezeu pentru aceasta. Rescumpărarea crierii lui Adam, și a tuturor cari au suferit pierdere prin el ca copii lui, a cumpărat toată lumea și a câștigat pentru fiecare membru a raser o ocaziune pentru cercare la viața veșnică sub condițiuni favorabile: s'a făcut însă și mai mult, s'a cumpărat inapoi casa Paradisului lui Adam (pierdută prin neascultare) și domnia lui ca regele pământului, reprezentantul lui Dumnezeu, Creatorul și Părintele său.

Si de aci cetim: „Si tu, Turnule al turmei (Christos), întărirea ficei Sionului, va veni până la tine și domnia cea de mai năinsă.” (Mica 4: 8.) Apostolul Pavel încă ne spune de „rescumpărarea (restaurarea) posesiunii și cumpărată.” (Efeseni 1: 14. Traducere Engleză.) In una din parabolele sale Domnul încă s'a referat la aceasta, arătând că el nu numai a cumpărat omenimea, tesaurul, dar și țarina, lumea, pământul desub blăstămării toți cari să împărtășesc cu el, ca membrii și împărăției cerești, să împărtășesc în această cumpărare a țarinei și a tesaurului. — Mateiu 13: 44.

Întreaga lucrare a vârstei Mileniale v'a fi întru regularea și prefacerea locului

picioarelor lui Dumnezeu glorios. Paradisul, care a fost pierdut prin păcat, a fost numai o „gradină” într'un colț a pământului: însă decând rasa Adamică s'a înmulțit sa umple pământul, conforma cu intențiunea divină (Facerea 1: 28), și decând toți au fost rescumparați de sub blăstamul morții, va trebui sa se pregătească un Paradis lara destul sa acomodeze (început pe tot și cel rescumparați și aceasta implică ca între pământul va deveni ca Grădina Edenului înzestru frumos și perfect. Toate aceste sunt promise în viziunea consumare (desavârșire) grandioasă a planului divin. — Ezechia 37: 20, 21; Apocalipsul 2: 7; 2 Corinteni 12: 4.

Dar juvaerul mai prețios pe locul picioarelor lui Iehova la încheierea vârstei Mileniale v'a fi omenimea, a carei perfecțiune, libertate și asemănare dumnezească v'a reflecta imaginea divină. Și în mod atot glorios, omul perfect va reflecta onoarea Facătorului său și a planului său mareț pentru crearea, rescumpărarea și restaurarea sa. Și cu acest mareț plan va fi întotdeauna recunoscut (1) Domnul Isus, „Cuvântul lui Iehova”, și a (2) Mireasa femeia Melusului și împreună moștenitoarea lui în împărțirea binecuvântărilor câștigate prin rescumparare.”

Aceasta înfrumșetare și gloriificare a „așternutului picioarelor” lui Dumnezeu nu v'a fi completată până nu Domnul Isus, ca reprezentantul Părintelui, „v'a fi desființat orice domnie și orice stăpânire și putere. Căci trebuie ca el să împărătească până ce va fi pus pe toți vrăjmașii sub picioarele (controlul) sau” la sfârșitul Mileniului, atunci împărăția va fi prerată Părintelui într'o condiție atot glorioasă și va fi locul de repaus al picioarelor sale în etern. — 1 Corinteni 15: 24—28.

Perioada în care păcatul și moartea a domnit e desemnata ca și timpul în care Dumnezeu „nu s'a adus aminte în ziua mâniei sale de așternutul picioarelor sale”

(Plângerele 2: 1); dar următor la deschiderea Mileniului, profetic este prezis, că popoarele vor fi chemate să — „Înalte pe Iehova, Dumnezeul nostru; Închinăți-vă înaintea așternutului picioarelor sale, căci sfânt este el.” (Psalm 99: 5.) Și acest cuget, că stabilirea Noului Ierusalim, Biserica lui Dumnezeu glorificată, ca și guvernul nou al pământului va însemna începutul restaurării — or reînțoararea favorii divine la așternutul picioarelor lui Iehova, e clar învățat de Profetul Zacharia 14: 4—9.

PICIOARELE LUI IEHOVA ȘI Muntele Olivilor

Această profecție este general greșit înțeleasă și este aplicată picioarelor lui Isus la a doua lui venire. Acei cari astfel greșesc, merg încă și mai departe și să rătăcesc într-alta privință, prin spunând că aceste vor fi picioarele literale, de carne, a Domnului, găurite și frânte de cuiele la Golgota; neluând în seamă faptul că Domnul s'a predat natura lui umană, odată pentru totdeauna, să fie rescumpărarea noastră; și că el a fost sculat dintre morți, prin puterea Părintelui, o ființă de natură spirituală — „chip al ființei lui Iehova.”

Dar o privire aruncată asupra versului precedentor (3) arată că referarea Profetului să face la reînțoararea picioarelor lui Iehova; declarând (referându-se la turburarea prin care s'a va face loc împărăției ceriului), „Atuncia va eși Iehova, și (să) va lupta cu popoarele acelea precum s'a luptat în zi de bătaie (în vechime pentru Israel). Și vor sta picioarele sale în aceea zi pe Muntele Olivilor ce este înaintea Ierusalimului spre răsărit; și muntele Olivilor să va despica dela jumătatea sa, spre săsărit și spre apus și să va face o vale mare foarte; o parte a muntelui să va strămuta spre mează-noapte și o parte spre mează-zi.” — Zacharia 14: 3, 4.

Indată cum să recunoaște că picioarele aci amintite sunt picioarele lui Iehova, nu mai rămâne îndoială că graiul acestor versuri este simbolic, și să referă la re-stabilirea domniei lui Dumnezeu pe pământ, care a fost în timp de șesă mii de ani lăsată „dumnezeului lumii acestei,” Satana; fără de cum Dumnezeu a fost reprezentat întâi prin Tabernacolul tipic, al doilea prin Templul dela Ierusalim, și pe urmă de tabernacolul anti-închipuitor, Biserica adevărată a vârstei Evanghelice. Suntem siguri că nime nu va greși într-atât cât să tragă un înțeles că picioarele lui Iehova literal să vor răpăusa pe pământ ca locul „picioarelor lui.”

Și dacă așezarea or răpăusarea „picioarelor” lui Iehova este simbolică și semnifică reînțoararea favorii și domniei divine la pământ, putem fi siguri că celelalte cuvântări și părți ale profetiei încă sunt simbolice:

Muntele Olivilor, Impărțirea lui în două vâle, fugirea popoarelor în ea, apa vie din Ierusalim (compară versul 8 cu Ezekiel 47: 1—9), etc.; sunt toate expresiuni simbolice, din grai simbolic despre adevărurile spirituale și tăia a lucrurilor mărețe spirituale.

Olivul e un simbol de adâncă însemnătate. În timpurile vechi el a fost „isvorul luminei” artificială, oleiul lui fiind general folosit pentru acest scop (2 Moise 27: 20) și în Evreește pomul de oliv să numește „chemen, sau pomul oleiului. Oleiul de oliv a mai fost întrebuințat și la ungerile înalte din timpurile vechi — ca și la ungerea preoților și regilor, tipificând ungerea antiînchipuitoare a „preoției regală” cu spiritul sfânt.” (2 Moise 30: 24.) Și din timp neamint ramura olivului a fost folosită și știută ca un simbol de pace. — 1 Moise 8: 11; Nemia 8: 15.

Dacă astfel olivul e un simbol al luminei, păcii și binecuvântării divine prin spiritul sfânt; și dacă muntele e considerat, ca la alte locuri în Scripturi, a fi un simbol al împărăției, semnificarea „Muntele Olivilor” poate fi ușor văzută a fi — Impărăția Luminei, Păcii și Binecuvântării Divine. Și stabilirea „picioarelor” lui Iehova pe el, semnifică că favora și legea divine va fi re-stabilite pe pământ prin și de Impărăția sfântă a lui Christos.

Aceasta aplicațiune (or explicațiune) e în deplină armonie cu spunerea Apostolului Pavel (Romani 11: 17, 24.) unde el asemănează pe Israelul natural cu olivul or maslinul original cultivat și pe păgânii convertiți cu ramurile sălbatice altoite în locul ramurilor naturale rupte. (Compară cu Ieremia 11: 16, 17.) El explică că rădăcina olivului este promisiunea lui Dumnezeu — făgăduința Abraamică, că seminția Abraamică să binecuvinteze toate familiile pământului, etc. Eventual (sau în cele din urmă) aceasta rădăcină or făgăduință va fi produs două feluri de ramuri — ramurile sălbatice altoite în ea și ramurile naturale re-oltoite, când orbirea Israelului carnal va fi înlăturată dela Israel și ei să vor uita cu ochii credinței asupra Măntuitorului crucificat și străpuns oțpsprezece secole înainte — ca un sacrificiu pentru păcatele omenirii. Ne amintim că Scripturile spun că Israelul natural a fost Impărăția tipică a lui Dumnezeu, „muntele casei lui Iehova,” pentru oare și care lungime de timp, și că Israelul spiritual, a vârstei Evanghelice, este chemat a fi Impărăția reală a lui Dumnezeu, cum a declarat Domnul: „Nu te teme turmă mică, căci buhă-voința Părintelui este să fi dea Impărăția.” — Luca 12: 32.

Și mai mult, dela aceste două Impărății (chiar și înainte de mărirea lui Iehova să răpăusează asupra-le, ca să le facă canale de

binecuvântări tuturor familiilor de pe pământ a isvorât or curs toată „Lumina a lumii”. În decursul întinericului gros din trecut; de parece aceste două Impărății, tipică și reală, sunt amândouă învățate în Noul și Vechiul Testament, prin Vechiul și Noul Legământ. Cele două Testamente, Vechiul și Noul, care învață despre Impărăția tipică și reală, despre Vechiul și Noul Legământ, corespund la cei „doi martori a lui Dumnezeu” și la cei „doi olivi” din Zacharia (4: 3, 11, 12.) distinct (or lămurit) spuși în Apocalipsul (11: 4.). Si cele două părți a muntelui simbolizează ultimul rezultat al acestor două lagăz minte — Impărăția în faza ei cerească și pământescă.

Vedem deci aci, că despărțitura muntelui său cele două părți a Muntelui Olivilor ilustrează pe cele două părți a Impărăției lui Dumnezeu, faza cerească or spirituală (mează-noapte) și faza pământescă or civilă (mează-zi), cari sunt deosebite după ordinea or aranjamentul divin. Separarea însă nu dă de înțeles împotrivire între cele două faze. Din contră, despărțitura să face să producă un loc de protecție, să prefacă o „vale de binecuvântări” între cele două faze or fețe, la care toți cari doresc ajutorul și binecuvântarea divină vor fugi și vor afla scăpare.

Profetul David (Psalm 84.) arată să zugrăvească prin graiu poetic această „vale a binecuvântărilor,” aproape de picioarele lui Iehova, când el cântă întâi de sfinții vârstei Evanghelică, și atunci de cei ce vor fi binecuvântați în vârsta viitoare:

Cât de iubite sunt locașurile tale, Iehova, Dumnezeul Oștirilor! Sufletul meu dorește, lăncezește, după curțile lui Iehova; inima mea și carnea mea strigă către viul Dumnezeu. Da, pasărea a aflat casă, rândunica cuib unde au depus puii lor; (așa) și eu altarile tale, Iehova, Dumnezeul oștirilor, Regele meu și Dumnezeul meu! Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa ta, ce pururea te laudă! Sela.

Ferice bărbatul, a cărui putere (incredere) este în tine, care iubesc călătoriile sante (a dreptății), Treacănd prin valea plângerei, în isvor (de bucurie) o prefac (de șesă mii de ani, omenimea să află în aceasta vale a plângerei, mahnirei și morței, dar pe unde poporul lui Dumnezeu trece cu veste bună o schimbă în bucurie), și cu binecuvântări o acopere ploia. (Ioel 3: 1.). Ei merg din putere în putere, să arată (ca să fie prezentați, zice textul Englez) înaintea lui Dumnezeu (perfecti) în Sion (Biserica în glorie)."

Psalmul optzeci și cinci încă zugrăvește reintoarcerea îndurării și binecuvântării sub și prin Impărăția Milenială — Muntele (Impărăția) Olivilor — de lumină, pace, binecuvântare.

Strămutarea unei părți din munte spre mează-noapte și cealaltă parte spre mează-zi

este semnificată; mează-noapte e direcția spre grupa or trupa Pleiadelor, centrul eclesiastic (ceresc) a universului, scanul or tronul imperiului divin. Strămutarea părții înspre mează-noapte arată să semnifice „schimbarea” Bisericii, dela starea și natura pământescă la „natura spirituală divină,” care când v'a fi glorificată va constitui Ierusalimul Nou sau faza cerească a Impărăției lui Mesia. Strămutarea celeilaltă parte spre mează-zi arată să semnifice instalarea or restaurarea la natura și condițiunile umane perfecte a clasei aflată vrednică în vârstele înainte de Christos, toți Profetii, începându-se dela Abel până la Ioan Botezătorul, cari vor fi făcuți reprezentanții pământesti a Impărăției lui Messia. — Evrei 11: 10, 13, 14, 35; Psalm 45: 17.

Valea (despărțitura între cele două faze sau fețe a Impărăției) astfel produsă v'a fi una plină de lumină — o vale în care umbrele întinericului și morței (Psalm 23: 4.) nu vor mai fi; căci soarele va trece prin ea dela răsărit până la apus. Aceasta simbolic ne grădește de Soarele Dreptății care, în Dimineața Zilei Milenială, să ya ivi cu vindecare sub eripile sale și a cărui lumină deplină, adevăr și binecuvântare divină v'a împraștia umbrele păcatului, mahnirei, ignoranței, superstiției și a morței, vindecând și restaurând pe toți de inimă voioșiși ascultătorii rasei omenesti; pe acei cari vor fugi or alerga la aceasta vale a binecuvântărilor și milei divină. Valea milei dintre și sub îngrijirea fazei cerești și pământesti a Impărăției de Lumină și Pace (stabilimentul picioarelor lui Iehova) sigur va fi o „vale a binecuvântărilor” tuturor cari vor intra în ea cu o inimă sdrobotită și căitoare.

Trebue să ne amintim, mai departe, că deși să zice numai lui Israel, „Voi veți fugi prin valea dintre munții mei,” Israel după nume semnifică „Poporul binecuvântat de Iehova,” „Poporul lui Dumnezeu,” etc. Si deși prima or binecuvântarea specială a Impărăției va veni întâi Israelului spiritual, Bisericii aleasă în decursul vârstei Evanghelică, și a doua binecuvântare pământescă sa va începe cu Israelul natural, ea nu să va opri or termina cu aceste două clase; căci cari vor voi vor putea deveni Israeliti prin o credință ca a lui Abraam. Toată omenimea va deveni un Israel adevărat — „poporul lui Dumnezeu,” „poporul binecuvântat de Iehova.” Si de aci Profetul Isaia declară că când Israel va fi invitat inapoi la favoarea divină, la stabilirea Impărăției, în această invitare să v'a include — „Tot cel ce cheamă numele meu (numele lui Iehova); tot ce lam creat pentru mărirea mea, (și) pe care lam format și lam făcut.” Numele lui Iehova va fi aplicat atunci tuturor cari vor fi devenit poporul lui Dumnezeu. — Isaia 43: 7; Romani 9: 26, 33; 10: 13.

„Si (astfel) vei veni tu, Iehova Dumnezeu meu; și toți sântii (astfel uniți) cu tine.” (Zacharia 14 : 5.) Când timpul deplin a lui Dumnezeu va fi fost ajuns, când arânda domniei dată. Păgânilor va fi fost sfârșită și ei merși afară din stăpânire, când sacrificarea Zilei Mari (vârsta Evanghelică) de ispășire va fi complectată, când marele Preot anti inchișpuitor, Domnul Isus, va fi sfârșit or complectat jertfa ispășitoare, nu numai pentru „corpul” său, Biserica, ci și pentru „casa” sa cât și pentru „tot poporul” atunci va eși să binecuvinteze tot poporul; atunci blăstămura divin, sentința de moarte aflată asupra rasei noastre, va fi ridicată de pe mământ și locașul picioarelor sale va fi iară recunoscut, reamintit, atunci infrumșetarea lui (a pământului) cu dreptate și adevăr și justiție prin spiritul sfânt de iubire să va începe și va progresa, până ce la urmă, la incheerea Mileniului, toți de o voință și inimă dreaptă vor fi ajuns perfecțiunea și vor fi reuniți cu Iehova, iar toți rezbunătorii pentru etern distruși în a doua moarte. — Fapte 3 : 23; Apocalipsul 20 : 9; Romani 6 : 23.

Continuând graiul simbolic zugrăvitor, referindu-se la „ziua aceea” în care pământul, ca și așternutul picioarelor lui Iehova, va fi făcut glorios. Profetul declară:

„Si în aceea zi, luminătorii să vor ascunde, și ea va fi zi deosebită, cunoscută (mai dinainte, zice traducerea Engleză) lui Iehova; ea nu va fi și zi și noapte: căci la timp de seară va fi lumină.” — Zacharia 14 : 6, 7.

Unii greșit aplică ziua aci descrisă la „Ziua Măniei” care este zisă a fi „o zi de întuneric și întunecime, zi de nour și negură deasă” (Ioel 2 : 2; Zefania 1 : 15.), și traducătorii, așa arată, a încercat să armonizeze citările. Dar nu; ziua referată la ea este „ziua aceea” în care picioarele lui Iehova, Impărăția lui va fi stabilită pe pământ. Această zi va fi însemnată, deosebită de cele lalte dinaintea ei în care a fost puțină lumină și mult întuneric și o luptă crâncenă între ele. În cele șase zile trecute, de câte una mie de ani ziua, deși a strălucit puțină lumină ici și colo, totuși pentru că Sătana a domnit întunericul a predominat, el a fost la putere. „Căci eacă! întunericul acopere pământul și un nor des pe popoare.” (Isaia 60 : 2.) Dar în „ziua aceea” va fi deosebit, înloc de întuneric va predomina lumina, și „în muntele acesta (despre

care Zacharia vorbește, simbolizând împărăția lui Dumnezeu). El va depărta, acoperind, tuț ce acopere, toate popoarele și va acoperi toate națiunile.” (Isaia 25 : 3, 6—10.) Aceea e, întunericul în decursul vârstei Mileniale gradual va fi înlocuit de lumină și întunericul ignoranței de cunoștință, așa că pe la sfârșitul Mileniului „lumina cunoștinței de Iehova va acoperi tot pământul precum apele acoper fundul mării.” Precum acum „întunericul acopere pământul și un nour des pe popoare,” așa va acoperi atunci lumina și cunoștința lui Dumnezeu tot pământul. În decursul Mileniului, cum lumina graduală să va lăți în întunericul gradual să va imprăstia și pe la sfârșirea lui — „la timp de seară va fi (numai) lumină” clară — „tot pământul va fi atunci plin de știința lui Iehova.” (Isaia 11 : 9.) Nu va mai experiența omenimea noaptea ca acum căci Soarele acelei Zi nu va apune nici odată.

RAUL CU APA VIETEI, DELA IERUSALIMUL NOU

Referarea la riul apelor vii isvorând din Ierusalim în „aceea zi,” Ziua Milenială, „ziua pentru restabilirea picioarelor lui Iehova (Zacharia 14 : 8, 9), ne îndreaptă amintirea la un asemenea riu văzut de Ezekiel „cșind desub pragul casei lui Iehova” (Ezekiel 47 : 1—12), și la unul văzut de Ioan (Apocalipsul 22 : 1, 2) „cșind dela Tronul lui Dumnezeu și al Melușelului.” Toate eceste trei rjuri sunt aceleași, isvorând dela același loc și ne spun în graiul simbolic de binecuvântările restatornicirci cari vor isvori omeniei dela Impărăția Milenială a lui Christos. Apa vie este viața la care oricine și toți vor fi invitați să se împărtașească prin credință în sacrificiul Rescumpărătorului, supunere și ascultare (Apocalipsul 22 : 17; Ioan 3 : 36); și pomii fructiferi, a căror frunze vor vindeca omenimea de toate imperfecțiunile, vor fi hrana lor pentru viața vecinică.

Ah! „In aceea zi Iehova va fi Rege peste tot pământul.” Impărăția lui, după care copii lui de mult să roagă, va fi universală, și pe la incheerea acelei zi, voia lui Dumnezeu să va face pe pământ întocmai ca în cer. Cu adevărat așternutul picioarelor lui Dumnezeu va fi glorios, cum e scris:

„Si în adevăr, viu sunt, și mărirea lui Iehova va umplea tot pământul.” — Naum 14 : 21; Isaia 11 : 9; Habakuk 2 : 14.

D — 647—656

CRUCEA LUI CHRISTOS

„Pentru mine însă departe fie ca să mă laud, decât numai în crucea Domnului nostru Isus Christos, prin care lumea mi este restignită și eu lumii. — Galateni 6 : 14.

INTRO VARSTA când dibăcia minței omenști era devotată invențiunilor de cruzime cu cari să tortureze victimele asupra căror s'a întors ura și rezbunarea publicului; crucificarea a ocupat locul preeminent. Intre Romani

(imperiu roman) ea fost păstrată, fără puține excepții, pentru sclavi și străini, fiind socotită prea rușinoasă și grozavă pentru un cetățean roman, orice ar fi fost crima făptuită. Crucificarea a fost cea mai rușinoasă precum și cea

mai dureroasă pedeapsă cea putut fi impusă asupra unui vinovat, fiecă ea este considerată din punctul de vedere a disgrăției publice or a suferinței fizicale.

Crucificarea a fost un proces de murire graduală sub cele mai înflăcărate dureri, trănând totdeauna mai multe ore, și adese ori zile întregi. Victima era de obicei legată pe crucea culcată la pământ; mâinile și picioarele cusute cu cuișe cără lemn, și atunci crucea cu victima pe ea ridicată și așezată în tulpina săpată în pământ. Aceasta a dat trupului o svârcolire grozavă cauzându-i mari dureri și chinuri teribile. Soarele ferbinte a bătut asupra corpului gol și capului descoperit; cari în cazul Domnului au fost o cruzime și mai dureroasă pentru rănilor cauzate de cununa de spini. Rănilor rupte și nelegate, înveninate și umflate, au cauzat junghiuri de dureri prin tot corpul care sta, neputincios de a să ajute, spânzurat pe lemn. Adăugat la toate acestea a fost agonia unei inimi bătătoare, a capului turburat de dureri și a setei arzătoare; și cea mai mică mișcare înflăcăra chinurile. Cum moaretea să apropia, mulțime de insecte roiau asupra corpului gol înmulțind chinul, și durerile de cari nu să putea face nici cea mai mică apărare. Precum în crucificarea organelor mai vitale or mai fine a corpului nu sunt direct atacate, viața victimei a ținut până puterea de răbdare a fost cu totul sfârșită.

Deasupra capului de obicei a fost inscripția ce descria crima pentru care victima era astfel condamnată. Aceasta inscripție era dusă înaintea vinovatului cum el înainta spre locul său de execuție, ducându-și însuși lemnul or crucea pe care era să fie executat. În cazul Domnului, El și a putut duce crucea numai până la poarta cetății, crucea fiind extraordinar grea și Domnul slăbit de bătăile și palmuirile prin care trecuse toată noaptea, fără odihnă or mâncare. Ostașii Romani văzând și știind condiția Domnului îndată a pus pe un om din Cirene întâlnit pe cale, cu numele Simion, pe care l'a silit să-i ducă crucea.

FRANGEREA INIMEI LUI ISUS

Unelor scrieri rabine arată că pe timpul acela era formată o societate de femei Iudeice pentru ușorarea suferințelor celor cari erau condamnați să moară astfel. Ele însoțiau pe condamnat până la locul de execuție și-i administrau o beaură amară, pregătită să-i amortească trupul și astfel să-i alineze puțin durerile. Probabil aceste femei au fost cari au oferat Domnului pe cruce „oțetul amar” (zis mai bine — vin amar și smîrnă) pe care Domnul și-a refuzat, preferându-și să fie cu mintea trează și limpede până la sfârșit. Beaură pe care i-au dat-o soldații romani și pe care Domnul a primit-o, n'a a fost amărită special pregătită și refuzată de El

mai înainte, ci simplu un vin amar, beutura ordinară a ostașilor.

Ultima cauză fizicală a morții Domnului să crede că a fost ruperea or crăparea literală a inimei. Alt-cum El ar fi înțins mai mult. Crucificarea arare ori cauzează moarte în mai puțin de douăzeci și patru de ore, și unii s'au chinuit și cinci zile până au expirat. Pilat și păzitorii Domnului fură surprinși auzind de moartea lui Isus așa grabnică. Înloc să înținda mult, Domnul a murit repede, înainte de puterea și energia Lui fură cu totul sfârșită. Aceasta să învederează din vorbirea Lui cu talhariul, din incredințarea numei Saie îngrijirii lui Ioan, din declărtțiunea Sa, că lucrul Său mare care a venit să-l facă pe pământ este sfârșit; și atunci cu o voce tare, care a indicat că o considerabilă putere mai era rămasă, a strigat: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu pentru ce m'ai părăsit?” și îndată a murit. În agonia din Ghetsemane mecanismul inimei și a sângelui fură efectate. Impulsiunea or baterea inimei a fost atât de intensă încât a cauzat sudoare sângeroasă, o rară întâmplare dar nu neobișnuită, produsă de excitarea intensă mentală. Fiind deja slăbit de o așa experiență în noaptea trecută, o repetiție a ei probabil a rupt leăăturile or fașa inimei, cauzând moarte imediată.

O astfel a fost tragedia rușinoasă care sfârși existența unamă a Domnului, care astfel s'a dat pe sine ca un miel spre junghiere. „El apăsă și chinuit era . . . adusu-s'a ca un miel spre junghiere și ca a oaie mută înaintea tunzătorului n'a deschis gura Sa” în apărare contra înjustei (nedreptei) condamnări de moarte impusă asupra lui. Punea-să el să vorbească în dovadă și apărare de sine atât în grădina Ghetsemane cât și galeriile Pilat-iene. fără îndoială poporul iar fi strigat, „Nici odată n'a vorbit un om cum vorbește omul acesta.” și iar fi proclamat regele lor ca și cinci zile mai înainte, strigând, Osana fiul lui David, binecuvântat este regele ce vine în numele lui Iehova. Or dacă să ruga Tatălui, îndată putea avea mai mulți decât douăsprezece legioane de ingeri care să-i apere viața.

SCRIPTURILE AU TREBUIU SĂ FIE IMPLINITE

El putea scăpa de această grozavă experiență, dacă voia. Însă nu, el și-a ales că de bună voie să treacă prin toate numai să plătească prețul rescumpărării pentru păcătoși. El a știut că acum ajunsese ceasul, în care, după aranjarea în planul divin, el trebuie să moară ca rescumpărătorul omului. Să ne amintim cuvintele lui unui dintre ucenici, care voia să-l apere: „Sau ți să pare că nu pot ruga pe Tatăl meu, și ți va pune în rând (la dipozitie) chiar acum mai mult de douăsprezece legioane de ingeri? Dar cum vor fi implinite Scripturile că așa trebuie să fie?” (Mateiu

26: 53, 54.) În altă ocazie, el ne spune: „De aceea Tatăl mă iubește, fiind că îmi pun sufletul meu... nimeni nu-l ridică (cu forță) de la mine, ci eu îl pun (de bună voie) de la mine însumi. Putere am ca să-l pun și putere am ca să-l iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl meu.” — Ioan 10: 18.

Da, Scripturile trebuiau să fie împlinite, fiindcă ele expresau voia Părintelui pe care el venise să o facă; și de aci împlinirea a toate cele scrise a fost interesul absorbător al său; planul lui Dumnezeu era sarcina vieții sale, care trebuia să fie îndeplinit la orice costare, și pentru îndeplinirea lui s'a supus cu perfectă ascultare, până la moarte, chiar până la moartea grozavă, chinuitoare, rușinoasă de cruce.

Deși la sfârșirea celor trei ani și jumătate de serviciu, Domnul s'a submis morții, din recunoștință că acesta este censul morții sale înainte spus de profeti, el nu arată să fi înțeles clar de ce trebuia atâta disgracie publică și tortură de minte și corp să o însoțească. Si astfel s'a rugat: „Tată, dacă este cu putință, treacă acest pățar de la mine; dar **nu voia mea ci a Ta**, Tată.” (Matei 26: 39.) El bine a știut că botezul în Iordan însemnăză moartea sa, și pentru nici un moment n'a suferit el a o înjumbră; el știa că eu ca trebuie să vină și un pățar de suferință și rușine; dar până nu aproape ajunsese cavoul, nu arată că el să simtă cât de amare vor fi drojdiile acelu pățar. Domnul a știut că **moartea** a fost pedeapsa păcatului, și **nu rușinea și disgracia** și chinuirea publică. Căzându-l și știind aceste să părea că este loc de a întreba înțelepciunea și iubirea Părintelui nu cunoștea cere mai mult de la el decât este necesar pentru rescumpărarea omenirii. Totuși el s'a plecat înțelepciunii și iubirii Părintelui în toate, zicând: „Dar nu voia mea, ci a ta, Tată!”

A-INVATAT ASCULTARE.

În limba cuvintelor Apostolului putem vedea că perfectul „om Isus Christos” nu numai rescumpără omenirea, ci prin ascultarea și supunerea sa până la moarte, moarte de cruce, să dovedea pe sine și vrednic de înalta înălțare la perfecțiunea naturii divine, la care prin implicita lui supunere sa făcut părtaş. (Filipeni 2: 9.) Tot asemenea și în ultimele sale momente, în fiind tratat întocmai ca păcătosul al cărui loc el venise în lume să-l ia, când comunicarea sa cu Părintele a fost întreruptă și s'a aflat pentru un moment numai singur, despărțit de Părintele, depărtat și condamnat întocmai ca și păcătosul, pe care el a venit să-l elibereze, toate aceste erau mai mult decât putea răbda și cu voace tare a strigat, „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce mă

lăsați? Aceste erau mai amare decât toate altele, drojdiile păharului său.” Numai după aceea s'a manifestat lui necesitatea înțelepciunii și iubirea acestei parte de plan al lui Dumnezeu. Până aci el a fost în constantă comunicare cu Părintele. Vezi Ioan 16: 32.

Ce lecțiune de supunere și ascultare a fost astfel furnizată (dată) tuturor creaturilor lui Dumnezeu, din toate vârstele, și toate gradele de pe toate planurile de existență, o ascultare care s'a plecat în supunere iubită, voinței Părintelui sub cele mai zdrobitoare cercări de inimă. Ce caracter măret, pentru exemplul și imitarea noastră supunere perfectă voinței Părintelui și perfectă încredere în el în desemnând calea și experiențele prin care el să treacă.

CRUCIFICATI CU CHRISTOS

Examinând mai sus pe scrin crucificarea actuală or literală a Domnului, moartea actuală a Mielului lui Dumnezeu care a ridicat păcatele lumii prin sacrificiul său, să aruncăm acum o scurtă privire asupra înțelesului figurativ a cuvântului crucificat, sau ca să delăturăm sau în orice grad să micșorăm actualitatea și importanța ziselor mai sus, ci numai să învățăm semnificația figurativă a ei, folosită de Domnul și Apostolul Pavel în următoarele pasaje:

„Oricine vrea să vie după mine, să se lapede de sine și să ia crucea sa și să mi urmeze.” — Marcu 8: 34.

„Și cei care sunt ai lui Christos Isus au răstignit carnea împreună cu patimile și poftile ei.” — Galateni 5: 24; compară cu 3: 29.

„M'am crucificat cu Christos; dară viezu (sunt viu); înă nu eu (creatura veche), ci Christos (creatura nouă, voia lui Christos) viează în mine.” — Galateni 2: 20. Testament.

„Omul nostru cel vechiu (natură veche, îndreptățită prin sacrificiul lui Christos) fu răstignit împreună cu dânsul (ca să putem fi membre corpului său, creaturi noi, spirituale), ca să fie desființat (întreg sistemul păcatului cu toate membrele și branșele co să afle în) corpul păcatului.” — Romani 6: 6.

Am văzut că crucificarea actuală, literală însemnează a fi prădat or pus unei morți chinuitoare, încetina dar sigură. Si crucificarea figurativă o asemânează foarte de aproape, așa că aceeași definiție să potrivește perfect. Deci când spunem că cineva își ia crucea sa să urmeze lui Christos, însemnează că unul așa este consacrat și a luat primul pas spre tăgăduirea de sine în espunând cauza lui Christos, chiar deși e cu frică și cutremur; supunându-se cu inimoșie umilinelor dureroase și defaimelor și înfruntărilor ce vin de la lume și de la „mai marii preoților” și următorii lor orbii, spre a să împărtășească

Domnul și membrele condamnate ale corpului său în înfruntările și desprețul celor întâmplă în lume și dela acei pe cari caută să-i benefice; să fie singuratici, dar nu părășiți în asemănarea în care Domnul a fost, de oarece noi primim mângăere și simpatie dela el ca Prețul nostru mare, și dela membrele următoare, a corpului său. Nimeni n'a fost cine să poată simpatiza cu el; el a fost înainte-mărgătorul acestui drum strănit, și nimenea din popor nu era cu dânsul.

Dar unde să începe purtarea crucei? crucificarea noastră? — unde să sfârșește? și cât coastă purtarea ei? vor întreba unii. Noi respundem: Imprejurările în oareșicare măsură diferințează cazurile și fiecare trebuie să se aplice învățătura la cazul lui. Ca să putem înțeles face aceasta, să notăm trei exemple notabile — pe Domnul, Petru și Pavel.

Domnul născut sub datinile Legii Evreie, n'a putut începe serviciul său până la vârsta de treizeci, cu toate că ani dinainte fură petrecuți în studierea cuvântărilor profetice despre planul lui Dumnezeu și partea ce el avea să facă în el. Aceasta e evident din unica istorisire a prunceniei lui. Când a fost de doisprezece ani el fu aflat în templu căutând informațiuni despre afacerile Părintelui său și a fost aflat între învățătorii proeminenți a lui Izrael, frământându-i cu întrebări și ascultând explicările lor despre profetii.

UMILIT NAINTEA OĂMENILOR

La vârsta de treizeci de ani a ajuns prima lui ocazie de a începe serviciul pe care venise în lume să-l facă. Putem spune deci, folosind figura, că el s'a luat crucea când, la vârsta de treizeci de ani, a venit la Ioan să fie botezat. Această a fost o cruce pentru el, o umilire, de oarece mulțimea poporului ca și Ioan însuși erau ignoranți despre însemnătatea adâncă pe care Domnul a pus-o pe afundarea în apă ca și un simbol or figură la moartea sa pe cruce. Ioan, precum și poporul, au folosit botezul numai ca un simbol la spălarea și curățirea păcatelor. Nici nu era încă convenit ca Domnul să le explice simbolul botezului care aparținea unei vârste încă atunci viitoare, și a cărui însemnătate nu era convenită a fi știută până după venirea spiritului sfânt.

Chiar și de le-ar fi explicat, dânsii nu l-ar fi înțeles. Dar înțeles or neînțeles de popor el trebuia să facă un exemplu, care ca și conducătorul lor el era să aștepte după aceea pe toți următorii lui să-l urmeze; și de aci precum în moartea actuală el care nu cunoscuse păcat fu socotit cu cel fără-delege, așa și în simbolul ei, în botezarea or afundarea în apă, el a fost socotit cu cei "fără-delege" (Isaia 53: 15), care figurativ își spălau păcatele lor să înceapă viața de nou.

Pentru nevinovatul Mel a lui Dumnezeu a fi astfel groșit înțeles a fost fără îndolală o cruce grea, dar ea a deschis calea unei apăsări și mai clară a vocii Părintelui pe care el venise să o împlinească. Supunerea lui în luând crucea la dovedit vrednic de a continua în serviciul Părintelui chiar până la moarte. Atunci a urmat pogorârea puterii sfinte dela Dumnezeu, făcându-l capabil de a vedea de ce în ce mai clar calea naștea lui până la Golgota, și totodată dându-i și o cuprindere de ce în ce mai clară a bogăției preste măsură a favoarei divine și de înalta înălțare în păstrare pentru el la sfârșirea „căiei strămtă.”

Sub lumina înmulțită a privirei sale mai adâncă în planul lui Dumnezeu, complicațiile în care calea strămtă va să-l ducă au devenit mai evidente și spiritul consacării sale l'a dus în pustiu, că acolo, în privat, să considere și să studieze pe deplin planul Părintelui și conducerea lui în supunerea la el. Aci crucea crescu a fi mai grea cum el începuse să realizeze rușinea, infamia și negarea de sine la care consacrară lui ducea. Și ispitorul a mai a adăugat la crucea, deja grea, prin propunându-i alte căi de a îndeplini scopuri bune cari sunt mai plăcute cărnei decât sacrificarea. Dar după socoteala costului Domnului a refuzat toate alte metode de a face bine, ale sale or a satanei, și s'a ales să facă voia lui Dumnezeu în modul desemnat de Dumnezeu, zicând: Am venit să fac voia ta, O Dumnezeule. Și cu aceasta biruință de veșii mai tare și crucea i să păru mai ușoară cum el eși crucificat din pustiu, cu inimoșie predat să moară — mâini, picioare, toate și orice talent și putere retrasă dela servirea de sine — toate predate în jefă lui Dumnezeu spre ducerea la îndeplinire a planului său, orice ar însemna, fiecă moartea va fi de o scurtă or lungă durată, puțină or multă durere. Astfel, ca și o m. voia Domnului a fost deja moartă dela orice speranță și ambiție umană — mort față de planurile și controlul său ca om. Cu toate aceste el n'a fost mort în înțelesul de a fi nesimțitor față de cuvintele batjocurătoare, dureroase și străpungătoare, ci a fost crucificat, predat unei morți graduală însă sigură pe crucea suferințelor și disprețurilor. Membrele astfel înrobite (talentii și drepturile umane, etc.) s'au smulț și svârcolit, dar totdeauna au ramas înrobite (crucificate, aplicate spre moarte) până la ultima suflare.

În decursul acestor trei ani și jumătate de serviciu, Domnul a fost crucificat în înțelesul figuratic; aceea e, el a fost predat morții — voia sa, talentii săi, puterea și întregă viața lui a fost legată și robită. Și toate faptele și minunile lui în binecuvântând și vindicând mintea și corpul păcătoșilor condamn

nați l'a costat și a fost parte din viața și puterea sa, precum citim, „Și putere eșia dintr' Insul și vindeca pe toți.” (Luca 5 : 19.) Această a fost o parte din murirea lui zilnică, în fiind zilnic mistuit în serviciul Părintelui, care s'a sfârșit în moarte actuală pe cruce.

PREDAT MORTEI

Fratele Pavel n'a avut privilegiul de a fi literal crucificat, ci s'a sfârșit cariera or cursul său prin fiind decapitat (tăiat capul). Totuși figurativ mult înainte de moartea sa literală el ne spune: „M'am crucificat cu Christos.” (Galateni 2 : 20. Testament.) Aceea o să zică: Eu pentru cauza Domnului meu m'am predat morții — voința și influența mea, așa că neavând eu voie or plan or căi de ale mele, să fiu pe deplin instare a îngădui spiritul or mintea sfântă a Domnului să locuiască în mine cu bogăție și să cârmuiască tot pașul și faptul spre îndeplinirea serviciului său; nu atât de mort cât ocazional să nu simt imboldirea cărnei și să nu capăt sugestioni de a apuca pe alte căi mai confortabile și plăcute decât ceea strămkă, însă „imi târesc corpul ca pe un rob” (1 Corinteni 9 : 27), îl fac să fie supus voiei lui Dumnezeu, zicând, cum Domnul a zis în astfel de cazuri, „Nu voia mea, ci Părinte, voia ta.”

Mulți stau sub ideea greșită că Domnul și Apostolul s'a referat numai la dorințele păcătoase ale cărnei ca fiind crucificate. Și citește ca și cum Apostolul ar fi zis: Dorințele și ambițiile mele păcătoase le țin roabe și le crucific; și ca cum Domnul ar fi zis: Nu voia mea păcătoasă să se facă, ci voia ta sfântă Părinte! Aceasta e o greșală: Domnul a fost sfânt, nevinovat și deosebit de cei păcătoși; și ca un astfel nu putea avea o voie or dorință păcătoasă. El n'a avut voia la a omori, sau dorință la furat, a blăstăma, a lăcomii lucrurile altor, nici îndemnul de a purta mărturie mincinoasă despre alții, or să infrunte, sau să facă vre un lucru păcătos în ochii lui Dumnezeu și în ochii oamenilor. Din contră voia și dorința lui a fost să facă numai bine, să onoreze pe Dumnezeu și să binecuvinteze pe oameni. Însă ca un om perfect, el a avut o minte, o minte și judecată aptitudină (capabilă și ageră) de a judeca cum poate fi lucrul său mai bine și mai ușor împlinit, și cum poate fi Dumnezeu onorat și oamenii binecuvântați.

Următor ar fi Domnul judecata și voia sa referitor metoadelor mai bune de a onora pe Dumnezeu și a binecuvânta pe oameni, probabil ele ar fi fost pe linia și de soiul care natural să ivesc și altor oameni buni, cu judecată și dorințe bune — pe linia reformelor politice și sociale, să stabilească un guvern curat și just (drept) pentru popor, să facă justiție pentru cei apăsați, să stabilească spitale, asile și colegii și să reforme și să

curățească sistemele religioase din ziua sa. Dar o astfel de voință și lucrare binecuvântată, deși ar fi împlinit mult bine temporar, nu ar fi lucrat spre liberarea grandioasă a rasei, pe care o vedem lucrată în „planul divin al vârstelor,” desemnat de înțeleptul arhitect divin, Dumnezeu. Un astfel de plan, cum este desemnat de acest arhitect înțelept divin, nu s'a ivit nici chiar minții omului perfect; Domnul nostru Isus Christos. El este peste putința cugetării și planuirii omenesti. Și Domnul știind aceasta, știind că Părintele este mai mare decât dânsul, a raționat că implicită (neîmpărțită) supunere la voia lui Iehova este unica și cea mai bună cale de a fi urmăriți orice ar costă.

VOIA LUI DUMNEZEU ÎN MODUL LUI DUMNEZEU

Nu este îndeajuns a servi lui în modurile și după placul nostru, spre a fi solul lui; noi trebuie să studiem și să învățăm căile și modurile lui și atunci să se conforme lor. Domnul a fost un astfel de serv. După patruzeci de zile de studiu în pustiu, el a văzut că el trebuie să crucifice (să predea morții) deplină lui voie personală, curată, sfântă, și să fie de o inimă care să zică, „Nu voia mea, ci Părinte voia ta” — voia Ta în modul Tău.

Cu cât e unul mai aproape de perfecțiune cu atât voia lui personală este mai puternică, și mai dificilă și greu a o crucifica. Cu cât e unul mai încrezut că voia și judecata lui este bună și poate fi folosită spre beneficiul și binecuvântarea altor, cu atât este mai dificilă a vedea cauza, pentru supunerea și predarea ei sub controlul altui. Domnul a știut că el trebuie să moară ca prețul rescumpărător pentru lume și dela aceasta nu s'a abătut; însă știind totodată că chinurile și disprețurile publice ca a unui criminal nu sunt parte din pedeapsa originală, el a întrebat dacă ele ar fi necesare și dacă Părintele nu cere dela el, ca și Rescumpărătorului omului, mai mult decât a fost pedeapsa originală, și astfel s'a rugat: „Părinte, dacă este cu putință, să treacă acest păhar dela mine” — cu toate acestea, nu pretind nici un drept, nu mă abat dela calea desemnată de tine, nu încerc să urmez ideile mele nici să exercitez voia mea; a mea voie este cu totul predată și supusă voiei tale; las toate înțelepciunii tale — să se facă voia ta.

Domnul evident n'a văzut atunci, ce, pentru beneficiul și întărirea noastră, el de atunci a arătat următorilor săi — că cercarea extremă a supunerii, chiar până la moarte, moartea de cruce, sa căzut și cerut din cauza înaltei înălțări la natura divină pe care Domnul era să o primească ca și o resplată pentru supunerea și umilirea lui până la moarte. Astfel cercările aspre a Domnului au fost probe spre ași dovedi vrednicia lui pentru așa înaltă și mare resplată.

Noi, ca și următorii în urmele Domnului, nu avem o atât de puternică voie personală spre a fi crucificată și nici nu avem tăria de caracter balanzătoare prin care să o biruim. Noi însă avem avantajul de a ști lămurit de ce o supunere și ascultare atât de exactă este necesară tuturor acelor care vor fie socotiți vrednici a să împărtăși în „corpul ales a lui Cristos,” care e să fie atât de onorat cu Ca-pul, Domnul și Rescumpărătorul lor Isus.

„NEAVAND INDREPTATIREA MEA”

Cum a fost cu Domnul, așa cu Apostolul Pavel, crucificarea n'a însemnat crucificarea voinței și dorințelor păcătoase, căci el zice, „M'am crucificat cu Christos,” și a alt loc ne spune că aceasta a însemnat a fi „mort cu Christos” și a avea „împărtășire în suferințele lui.” Așa dacă crucificarea lui Christos n'a fost crucificarea voinței, dorințelor și lucrurilor păcătoase, tot așa n'au fost a lui Pavel; și nici a tale or a mele ca următorii Melului nevinovat a lui Dumnezeu.

Adevărat, că Pavel și toți următorii Domnului Isus Christos au fost și sunt după natură „păcătoși și fii ai mâniei ca și ceilalți din lume, și de aceea imperfecti în voință în comparație cu premergătorii lor nevinovat și perfect. Cu toate acestea primul lor pas de credință în Christos i-a învățat că ei nu mai au dreptul la privilegiu a voi or a face rău, și în primind îndreptățirea din moartea lui Christos, ei nu numai mărturisiră părerea lor de rău pentru păcatele trecute, și o întoarcere or schimbare dela păcat pe viitor, recunoscând și aceea că meritul sacrificiului lui Christos nu numai acopere păcatele trecute, și și slăbiciunile ne-voite din viitor. Aceasta îndreptățire prin Christos și schimbare de voință dela păcat la dreptate precedează (este înainte de) „chemarea” lor să urmeze a suferi cu Christos spre a să împărtăși gloriei și înaltei înălțări la natura divină. Vedem astfel că cu noi, ca și cu Domnul, voia umană, intențiunile și planurile noastre bune (nu perfecte ca a Domnului și socotite bune prin îndreptățirea meritului său) este și trebuie să fie crucificate, predate morții, supuse zilnic voiei lui Dumnezeu, crucificate cu Christos ca părtași jertfirei și suferinței lui în făcând voia Părintelui ceresc.

Precum Domnul a negat și a crucificat voia sa personală și în loc a urmat și implinit voia Părintelui, așa noi trebuie să negăm și să crucificăm voința și dorințele noastre, ne gândim cât de bune și înțelepte ele apar nouă, să primim înloc călăuzarea Domnului nostru Isus, care fiind acum glorificat să împlinească la deplină planului divin, a cărui cerințate și perfecțiune le poate acum pe deplin aprecia.

CONSACRATI DAR NU CRUCIFICATI

Ilustrații practice cum unii cari iubesc pe Domnul și totuși nu sunt crucificați cu el, pot fi văzute în toate părțile. Mii de creștini (ze-loși dar nu după cunoștință) să slăvesc, fie care după placul său, să facă bine. Pentru că voia și planurile lor personale și umane nu sunt crucificate, ci încă tot vii, ei sunt neinstare să discearnă calea și voia lui Dumnezeu. Ei nu pot vedea planul lui Dumnezeu căci planul lor, care li să pare a fi mai superior ca a lui, stă la mijloc. Noi privim cum ei își cheltuesc timpul și talenții în reforme politice și morale, cari cu toate că sunt bine și bune, nu sunt atât de bune ca planul lui Dumnezeu. Voia necon-sacrată și necrucificată întotdeauna cugetă că calea și planul ei este mai bun, nefiind învățată or disciplinată a primi ordine dela cap, superiorul ei, și a să încrede înțelepciunii lui superioară chiar și unde nu-l poate găsi.

Astfel, deși Domnul nu s'a rugat pentru lume (Ioan 17: 19.) și deși ne arată lămurit că lucrarea prezentei vârstă Evanghelică nu este pocăirea lumii, ci numai alegerea „corpului” său din lume să devină mireasa lui (1 Cor. 15: 14.) și împreună moștenitori și lucrători cu el în lucrarea mare a vârstei Mileniară de binecuvânta și perfecționă lumea. Aceștia buni creștini, având o voință necrucificată și un plan deosebit de cel divin desemnat în Scripturi, neglijează lucrarea specială a acestei vârstă pentru alegerea și dezvoltarea unei clasei carei va fi încredințată cărma și lucrul viitor. Ei lucră sub un simțământ fals, că Domnul trebuie să admire lucrarea lor mare săvârșită în numele lui, chiar deși el nu este autorul planului lor, și lucrarea lor este cu totul opusă planului și hotărâii sale. Răspunsul Domnului la proiectele umanitare a lor să află în Matei 7: 21-22.

De multe ori ei sunt năcăjiți, nedumeriți, în mare perplexitate (nedumerire) că planurile lor nu lucrează, tocmai așa cum le așteptau. Însă totdeauna nădăjditori și plini de încredere că împlinirea proiectelor lor plăcute vor fi încă deacum glorioase, fiind siguri că Domnul trebuie să aprobeze planurile lor. Niște așa când să roagă lui Dumnezeu în general îi spun ce voesc ei ca el să facă. Aceștia, pentru că planurile lor sunt atât de urgente, n'au timp să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu ca să știe ce este planul și voia sa. Ei merg la Scriptură numai ca să afle unele versuri cari să potrivească planurilor lor, să se convingă pe sine și pe alții că Dumnezeu aprobează proiectele lor, pentru mai mult n'au timp, cugetă ei.

„NU TOTI CATI ZIC DOAMNE, DOAMNE”

Sărații de ei amăgiți! Cât de diferită este perplexitatea sub care ei lucrează, de liniștea sub care Domnul și Apostolii au lucrat. Diferința e că cei din urmă au crucificat voințele lor și au primit înloc voia și planul lui Dumnezeu, și au fost confidenți că toate lucrează spre îndeplinirea acelui plan grandios (mare, măret), fiecă ei au văzut cum să lucrează or nu. Din contră acei cari străduiesc la îndeplinirea voiei și planului lor, nu pot avea o astfel de confidență (incredere) întemeiată, care dă liniște și pace sufletului. Rugăciunile lor merg nereșpuse, și ei în continuu văd proiectele lor neisbutoare. Mulți vor ajunge să vadă, însă cu părere de rău atunci, cât au fost de rău înșalați. Cari au iubit și lucrat pentru sistemele sectarime, greșindu-le pentru Biserica adevărată a „cărui nume este scris în cer,” vor experimenta o regretare amară când vor privi toate sistemele lor omenești spulberate, și pe adevăratele membre a corpului lui Christos — aci nelsemnate și neluate în seamă — glorigate cu ei în mărirea împărăției.

Nu mai cari pe deplin ignorează și neagă voia și planurile lor ca fiinte omenești și sunt astfel gata și voioși a învăța și conlucra la planul lui Dumnezeu pot aprecia următoarea constatare: „Căci cugetările mele nu sunt cugetările voastre, nici căile voastre căile mele, zice Iehova. Ci-cât este de înalt ceriul dela pământ, așa sunt de înalte căile mele de căile voastre, și cugetările mele de cugetările voastre.” (Isaia 55 : 8, 9.) Numai aceștia vor putea trece prin timpul acest cercător și probător de credință nevătămați, nemișcați, fiindcă numai aceștia pot inteligent vedea cauza și necesitatea turburării ce învălește toată lumea și rezultatul glorios a conflictului nrezent între forțele întunericului și lumina Zilei Noui Milenială, așa cum sunt desemnate în marele plan al arhitectului divin.

PETRU SCRIE DESPRE VETUIREA CRESTINULUI

1 PETRU 2: 1-5, 11, 12, 19-25.

UN POPOR DEOSEBIT PENTRU UN SCOP PARTICULAR — O GENERATIUNE NOUO SCHIM BARE A NATUREI DELA UMANA LA CEEA SPIRITUALA — CUM SA AJUNGE ACEASTA SCHIMBARE — POLITICA EI NATIONALA — ARMATA EI DE STAT — SUPLEMENTAREA HRANEI EI — UNFLE DIN PARTICULARITATILE EI — UN TEMPLU VIULUI DUMNEZEU.

„Cine zice ca ramane intr'insul este da'or sa umble a-a cum a umblat acia.” — 1 Ioan 2: 6.

IN DECURSUL vârstei Evanghelică, a cărei lucrare să apropie acum de isprăvire, Dumnezeu a ales și a pregătit un popor special pentru un scop foarte înalt și măret. Scopul este deosebit spus a nu fi nimic mai puțin de o împărtășire cu Christos în domnierea lui de o mie de ani, prin care nu numai vor fi toate familiile pământului binecuvântate cu viață și fericire vecinică, dar totodată îngerii vor fi aduși la o judecată și resplătit dreaptă,

Bine ar fi dacă toți cei consacrați Domnului ar vedea necesitatea jertferei și crucificării lor de sine. Timpul ocaziunii de jertfire și crucificare să apropie acum de încheere. Acei cari nu împlinesc legământul lor sunt socotiți de supraveghetoriul divin ca nevrednici și coroanele lor vor fi referate altor.

UMILITII ADESORI INTELEPTI IN DUMNEZEU

Privim cum unii cari sunt foarte umili și comparativ neînvațați copii a lui Dumnezeu sunt instare să vadă planul său mai clar decât alții, a căror avantaje natural sunt mai mari.

Si pricina este, că unul s'a crucificat voia personală cu totul și deci nu are nici o piedică în calea progresului său; cealalt nu s'a crucificat voia și prin urmare nu poate vedea peste ea lucrările misterioase a lui Dumnezeu, chiar și când el să străduiește să crească în har și cunoștință.

Nu toți consacrații, membrele probaționare, vor ajunge a fi în corpul real a lui Christos, ci numai biruitorii. Despre aceștia Domnul zice: „Si nu voiu șterge nici decum numele lui din cartea vietei, și voiu mărturisi numele lui naintea Tatălui meu și naintea îngerilor săi.” (Apocalipsul 3 : 5.) Ce cuget fericit, biruința noastră nu constă din faptele perfecte, ci din voința perfectă a inimii. Cu voia deplin crucificată și voia lui Christos deplin locuind în inimile noastre nici unul nu ar trebui să fie neroditor în cunoștință de Domnul și lucrurile bune, ci plin de speranță și focul zelului să meargă dela putere la putere în asemănarea capului lor și să fie cu mâni și pricioare angajat în serviciul regelui lui. La urmă aceștia vor fi primiți în membrăria eternă a Christosului glorigat.

Z— 19—152.

crezând vestea mântuirii prin Christos Rescumpărătorul, și prin primindu-o cu aprobare și fiind cu inimosie doritori de o conformitate cu voia divină, și supunându-se astfel smeriți cu totul lui Dumnezeu, el fu ales de Iehova să fie poporul său.

Ceea ce face pe acest popor deosebit de toate alte e o schimbare foarte radicală — o mare ce el are să experimenteze — o schimbare a naturii dela umană la spirituală. (2 Petru 1: 4.) Această schimbare a naturii este efectată prin puterea adevărului, care conduce pe cei cari sunt potrivit legați cu el la deplină consecrare a inimei și vieții la voia și serviciul lui Dumnezeu, chiar până la moarte. Totuș aceasta schimbare este încă numai începută în viața prezentă, și constă încă numai din o schimbare a minții și schimbarea următoare a caracterului și a faptelor și umblării în armonie și potrivire cu speranțele, țintele și aspirațiunile noi generate de „promisiunile scumpe și mari” ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu este mirare că un popor actuat (ațitat) de astfel de speranțe și prospecte să fie un popor particular, deosebit, un popor separat de lume — în lume dar nu parte din ea.

O PREOTIME REGALĂ

În fapt aceștia sunt o generațiune nouă; aceea va să zică, o rasă nouă, prospectatori a unei naturi noi mai nobilă și mai înaltă, distinctă și separată de rasa umană. Cu toate că ca creaturi noi ei încă sunt numai concepuți și în prezent în proces de dezvoltare, într-o condiție embrionară, dezvoltarea deplină fiind convenită la înviere. Cu adevărat mare și minunat este acest adevăr. „Voi (fraților) sunteți seminție aleasă” — o ordine or specie nouă de ființe, aleși de Dumnezeu să fiți moștenitori ai favorei lui speciale. Nu numai atât, declară Apostolul, dar mai mult — aceștia sunt „o preotime regală,” un popor de a fi îmbrăcați cu autoritate și putere să stea între Dumnezeu și omenire și să ridice rasa din degradare, restaurându-i la asemănarea și favoarea divină. Acest popor este pre-ordănat să fie o preotime regală a cărei putere și glorie să va arăta la o doua venire a Rescumpărătorului, spre gloria lui Dumnezeu și binecuvântarea tuturor familiilor lor de pe pământ.

Dar, mai departe, declară Apostolul, aceștia sunt un „neam sfânt.” Cuvântul neam stă pentru două înțelesuri, (1) soi u or fel; și (2) popor or națiune. Într-ambândouă privințe el, convenit să potrivește acestei clase aleasă de Dumnezeu; acest neam este un soi sfânt care flămânzește și însetoșează după dreptate, sfințenie și adevăr. O națiune este o corporațiune de popor, unită sub un guvern și au interese comune și sunt legați de obligații comune și învoiri frățești, prescise

sau implicate, să păstreze și susțină aceste interese. Sigur un astfel de popor, o astfel de națiune, este poporul lui Iehova sub Isus Christos Regele lor; și interesele lor sunt una. Ele sunt interesele adevărului, despre stabilirea împărăției lui Christos în tot pământul. Dar obiectul acestui popor, contrariu de obiectul a toate alte națiuni ambițioase, nu este glorificarea egoismului, ci înălțarea adevărului și dreptății și stabilirea pacinică a fericirii universale. Fiecare cotătean a acestei națiuni e adânc interesat în politica ei, și este gata a lua arma în apărarea ei la tot momentul. Ne amintim totuși, că armele luptei noastre nu sunt carnale, ci puternice dela Dumnezeu, spre doborârea locurilor întărite (de Satana) de eroare și superstiție. Sabia noastră „este sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu,” și o deprindere și școlare zilnică în folosirea ei o face soldați abili de prima clasă.

Sigur toți membrii acestui „neam ales,” și „preotime împărătească,” „națiune sfântă,” și „popor desosebit,” ar trebui de ce în ce mai mult — prin sîrguință, prin credincioșie și sfințenie — să se separeze de spiritul lumii, și să se submită influențelor transformătoare ale spiritului lui Dumnezeu, și să se deprindă în folosirea săbii spiritului; așa că „să arate virtuțile celui care ne a chemat dela întuneric la lumina lui cea minunată.”

„COPII ÎN CHRISTOS”

Acest popor ales este asemănat de către Apostol, la începutul vieții lor de credință, copiilor. Deși sunt oameni și mueri de vârstă, ei nu sunt decât copii începând o viață nouă. Si Apostolul îi sfătuiește, ca pe copii decurând concepuți să dorească cu înfocare laptele nutritiv (pentru copii, dar ne-îndeajuns pentru crescuți) al Cuvântului — adevărurile simple, doctrinele fundamentale ale mântuirii. Următoarele sunt unele din adevărurile clare și simple ale Scripturilor, (1) perfecțiunea și mărirea originală (dela început) a omenirii, creată în chipul lui Dumnezeu; (2) căderea lui Adam, și a seminții lui reprezentată în el, din această condiție perfectă; (3) pedeapsa păcatului este moartea; (4) rescumpărarea lui Adam, și deci a rasei lui reprezentată în el, prin plățirea unui preț de rescumpărare — sacrificiul Omului Isus Christos „care s'a dat pe sine un preț de rescumpărare pentru toți”; (5) eliberarea actuală, ca rezultat al acestei rescumpărări, a rasei din condiția morții la timpul și rândul lui Dumnezeu convenit. — Facere 1: 27, 31; 3: 1—6, 17—19; Romani 6: 23; 1 Corinteni 15: 21, 22; 1 Timoteiu 2: 5, 6; Fapto 3: 19—21.

Acei cari în credință simplă primesc aceste adevăruri și cari, lăpădând orice amărăciune, viclenie, fătărie, mânie, și orice

vorbire de rău, să strguese să vețuiască vrednici de această mântuire, socotind un serviciu rezonabil și înțelept a să devota cu totul lui Dumnezeu, sunt primiți de el ca fi și moștenitori ai lui — fi spirituali. Scumpi într' adevăr sunt aceștia în ochii lui Iehova. Referitor acestor a fost declarația lui Isus către Petru, „Paște melușcii mei”; și iară în altă ocazie înștiințând pe învățătorii falși, a declarat, „Oricine va fi sminteală unuia dintre aceștii mici (ai mei) care crede în mine, mai bine îi este (acelui) să atârne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adâncul mării.” (Ioan 21 : 25; Mateiu 18 : 6.) Vorbind sub figura unui păstor cu inimă bună față de mei slabi și Inapoiati Domnul arată grijința sa pentru acești copii în familie, zicând, „Nu este voință înaintea Tatălui vostru, care este în cer, ca să peară unul dintre acești mici.” Mateiu 18 : 14.

CREȘTEREA DEPINDE PE HRANA CURATĂ

Dar până încă copii în Christos, pentru tânărăta și neexperiența lor, sunt cu mare îngrijință susținuți, — de oarece sunt iubiți Domnului, și până spiritul lor de blândețe și sirguință de a învăța este comandabil tutușor, nu este voința Părintelui ca ei să rămână tot copii. Obiectul pentru care li s-a dat laptele Cuvântului este ca prin el să crească dela pruncie la vârsta și starea spirituală. „Ca să nu mai fiți nevărstnici, aruncați fiind încoace și încolo de orice vânt al învățaturii.” (Efeseni 4 : 14.) În experiența și viața fiecărui copil sănătos și crescător al lui Dumnezeu o să vină timpul, or trebuie să vină, dacă el este într' adevăr un copil, când să fie instare a înaintea dela primele principii ale învățăturilor lui Christos, principiile fundamentale ale mântuirii, avându-le deja bine fixate și întemeiate în mintea sa, și de aceea ne-rebuincios ale sapa și așeza de nou, cu gradual și continuu mergând înainte spre desăvârșire în dar, cunoștință și adevăr. — Evrei 6 : 1—3.

Pavel a dojenit pe unii din ziua sa pentru că dâșii nu astfel creșteau, zicând, „Căci voi trebuind chiar să fiți învățători de mult timp, iarăși aveți trebuință ca cineva să vă învețe ele d'întâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu, și v'ati făcut având trebuință de lapte și nu de hrană tare. Pentru că cine să împărtășește (continuu) numai de lapte este neștiutor de cuvântul de dreptate, căci este copil.” (Evrei 5 : 12—14.) Nu este să trăim continuu numai cu lapte, „ci cu tot cuvântul ce esă din gura lui Dumnezeu.” (Mateiu 4 : 4.) Unele din aceste cuvinte sunt adevăruri foarte simple, lapte. Altele sunt adevăruri mai adânci, hrană vârtoasă pentru cei cari, fiind nutriți de laptele curat, cresc cură și desvoltară o considerabilă măsură de tărie, și putere al caracteriului. Creștinesc,

Această „hrană mai vârtoasă, „Apostolul ne spune, este pentru cei crescuți, pentru acci cari posed facultăți obicinuitor deprinse în deosebiră răului și binelui adevărului și eroarei. El de asemenea îi înștiințează de primejdia rezultătoare unei așa condiție. — Evrei 6 : 4—6.

NEDESVOLTATA

Dacă copii în Christos sunt nutriți cu lapte adulterat, cu o confuzie amestecată de adevăr și eroare despre doctrinele fundamentale inumărate mai sus, rezultatul va fi că să vor bolnăvi și la urmă vor muri cu totul, fără numai dacă hrana otrăvitoare este grabnic înlăturată și laptele sincer și curat folosit. Un obicei general este că copii în Christos nu manifestă indestulă grijință și sirguință să caute laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu; și mulți din cei mai crescuți sunt prea nepăsători și neglijenți în punerea laptelui curat înaintea lor. Adeseori dâșii silese pe copii cu hrană vârtoasă care nu numai nu este copiilor nutritivă, dar bolnăvicioasă; asemenea copii, adese ori ei să întind după hrană care dâșii nu sunt instare nici a o mesteca nici înghiți și e deci spre bolnăvirea lor spirituală. Dar acci cari sunt într' adevăr ai Domnului să ia bine seama la sfătuirea Apostolului să dorească și să caute numai după laptele curat al Cuvântului, și determinator să neglijeze toate altele. Oricari învățături și teorii teologice cari nu să potrivesc cu doctrinele fundamentale, așa clar anunțate de Scripturi, dar încearcă să le suciească prin făcându-le față însemnătate și goale, nu sunt hrană curată și sănătoasă pentru copii lui Dumnezeu.

TEMPULU SFANT AL LUI DUMNEZEU

Atunci Apostolul arată (1 Petru 2 : 4—9.) că niște astfel de copii consacrați și credincioși ai lui Dumnezeu au privilegiul de a deveni membre unei clădiri măreață la care Isus Christos este capul or piatra unghiulară dela vârf. Forma clădirii aci referată evident este aceea a unei piramizi, și probabil a fost sugestionată minții lui Petru de cuvintele Profetului Isaia (28 : 16.), o parte din care sunt, „Eacă, pun în Sion piatră, piatră cerată și prețioasă, piatră unghiulară . . . această fu făcută pentru cap de unghiu, și piatră de poticionire și stâncă de sminteală; acelor cari neascultând cuvântul să lovesc pentru cari și pusă a fost.”

Lucrul mare apărținător acestor pietre vii pentru locul lor în această clădire măreață a lui Dumnezeu este încă în progres, deși acum să apropie de sevârșire. Această este partea dureroasă din lucrul fiecărei al acestor pietre. Loviturile ciocanului și asprimea pilei, disciplinările grele ale experențelor, nu sunt plăcute (Evrei 12 : 13.) fără numai pentru

rezultatele lor, fructele pacinice ale dreptății. Si dacă o să avem strălucirea și frumusețea unei piatră care a trecut prin procesele cioplirii și lustruirii, trebuie răbdători și în simplă smerenie să ne șupunem acestor experiențe dureroase, și sirguitor să fim pe pază că nici o piedică nu să pune acestei lustruirii din partea noastră: fiind că o așa piedică poate fi incurând or mai târziu socotita că o cauză pentru care marele Clăditor să ne dea la o parte ca să ia alta înloc mai potrivită de lucrat. Timpul este scurt, și lustruirea trebuie să fie acum grabnică.

Dumnezeu pune mare importanță pe ascultarea copiilor săi din iubire și loialitate. N'a fost decât un mic act de neascultare care

la costat pe Adam și toată seminția lui viața și toate asociate cu ea, și așa ceva va aduce asemenea rezultate tuturor cari, fiind odată scăpați dela condamnarea morții prin credință în Christos Rescumpărătorul, după aceea refuză a sta înaintea lui Dumnezeu în haina dreptății lui Christos, or, îndreptățirea care vine prin credință în Christos, dar își preferă să se arate în a lor însuși. Toți niște așa sunt hotărâți să se poticnească. Dar fericiți sunt cei blânzi, nu numai până sunt copii în Christos, dar până la moarte. Aceștia vor sta de oarece Dumnezeu dă dar celor smeriți, însă să împotrivesc îngâmfaților. „Stie Domnul care sunt ai săi.”

Z— 20—38.

IOAN SCRIE DESPRE IUBIREA CRESTINULUI

RELATIE INTRE IUBIRE SI AUTORIUL EI — CUM SA MANIFESTA IUBIREA LUI DUMNEZEU NOUA — SUNTEM INDEMNATI SA O IMITAM — DE REMANEM IN EL REMANE SI EL IN NOI — SUCCES POSIBIL NUMAI PRIN SPIRITUL SFANT.

„Iubiților, dacă Dumnezeu ne a iubit astfel, și noi datari suntem să ne iubim unii pe alții.” — 1 Ioan 4:11.

IUBIREA, atributul mai mare din lume, stă în rudenie cu toate alte lucruri în univers. Unele din relațiile și ramurile ei sunt pe scurt descrise de Apostolul Ioan în acest capitol. Într'un caracter perfect iubirea nu lucrează independant (deosebit) de celelaltetribute, ci împreună cu înțelepciunea și justiția. Nu se poate unui să fie just fără să aibă oare și care măsură de iubire, căci justiția cere să iubim pe aproapele ca pe noi însine. În asemănare înțelepciunea fără iubire este o boabă amară. O așa este înțelepciunea lumească, care este nebunie înaintea lui Dumnezeu. „Iubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că iubirea este dela Dumnezeu, și oricine care iubeste este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.”

Marele obiect a școlării noastre creștine este să fim făcuți în forma lui Dumnezeu în caracter. (Mateiu 5: 48; 1 Petru 1: 16.) Dar noi nu suntem momentan transformați din caracterile imperfecte și degradate la ființe cu caractere cari să reflecteze frumusețea dreptății lui Iehova. Transformarea e graduală, și Apostolul Pavel ne spune că e severă, prin schimbarea minții care apoi să întinde la inimă și să terminează în schimbarea faptelor și cuvi ntelor, așa că tot pașul schimbării poate fi aprefiat și cultivat de credincios. Romani 12: 2.

DUMNEZEU AUTORIUL IUBIREI

Primul pas e a desvolta dispoziția (frea, nărașul) lui Iehova și a Fiului său, Isus Christos. Apoi ține elementară (inceputurilor) mte. 1 Petru 2: 1, 2.) a acestei dispoziții or spirit e ceea ce ne trage cătră Domnul și ne îndeamnă să dăm toate ale noastre lui în consacrare. Această dispoziție care actuează

or miscă pe Iehova să aibă afacere cu ființe Imperfecte și lovire de păcat e ceea ce Scripturile să referează la ea prin cuvântul iubire.

Toată iubirea ce să află în univers a isvorât dela Iehova. Toate fragmentele de iubire în omenire a venit dela el, în înțelesul că el a plantat o în perfectul fiu uman, Adam, și Adam a transplanta, în măsură mai mica, în posteritatea (seminția) lui Oare și care fragmente a acestei iubire a fost în noi când ne am apropiat de Iehova și Domnul, Fiul său. Prin învățăturile Cuvântului său și prin exemplul planului său pentru rescumpărarea omului și prin conducerea Fiului său special Isus suntem incurajați a desvolta acest motiv binevoitor și această dispoziție generoasă cătră toți.

Prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu în noi și prin lecțiunile învățate de experiențele expensive noi putem desvolta înțelepciune și simț mai ager de justiție; însă pentru imperfecțiunile cărnei creșterea noastră în aceste direcții nu poate fi așteptată să fie atât de mare cât să ne deosebească or trepteze asupra altor. Dar când venim la iubire noi nu putem avea decât dorințe bune pentru frații noștri din aceeași cale strămtă, pentru lume în general și chiar pentru dușmani noștri. Iubirea pusă în practică (în lucrare) însemnează totuși mai mult decât numai dorințe bune; ea însemnează a face bine tuturor cum avem ocaziune (Galateni 6: 10.) și motivul trebuie să fie acolo întâi; aceasta e totdeauna o posibilitate.

Este deci cauză pentru care noi să iubim unul pe altul. Dacă Dumnezeu în a cărui ochi sunt toate vădite (Evrei 4: 13.) poate

vedea osero și care cauză pentru care să iubească pe fiecare din următorii credincioși a lui Isus, sigur este mult mai mare cauză pentru noi cari suntem imperfecti să iubim pe acela asupra căror Dumnezeu s'a îndreptat favorabil prin Christos.

IUBIREA CA LUCIREA-SOARELUI

Nu e numai aceasta cauză, ci și mai aceea că iubirea respălește și benefică pe iubitor. Ea este ca lucirea soarelui în inimă. Ea încălzește, să întinde, și causează toți mugurii frageți a fructelor spiritului sfânt să crească. Iubirea este din Dumnezeu; pentru aceea o ca să fie practică or deprină. În fapt, nimenea nu iubește în acest mod particular fără numai cari au fost concepți dela Dumnezeu.

Această iubire nu e răpitoare or șgaroată; felul care este în lume, nici nu e de felul mai nobil de-aș adă care e de asemenea aflat în lume. Această iubire particulară e o iubire care radiază (strălucește) binevoitor și binecuvântări și caută numai ocaziuni să și împărtășească bunătățile ei. La extinderea (or măsura) la care noi iubim în această măsură cunoaștem pe Dumnezeu; căci în această măsură noi ne simțim cu el să simte. Noi intrăm într-o apăsare a motivelor sale, așa că de noi am avea puterea, poziția și autoritatea care el o are, am face tocmai cum el face.

„Cine nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.”

(Va urma)

CĂRȚI DE STUDIAT BIBLIA

BIBLIA nu e cartă a fi numai călăd, dacă voim să înțelegem învățăturile ei profetice, simbolice, parabolice, figurative, etc. precum și să fim binecuvântați de ea, trebuie studiată. Nu pe toți ne-a lovit soarta cu prilejul de-a trece prin seminarile teologice să învățăm Biblia, dacă în seminarele teologice să învățăm Biblia deloc; și deci vom admite cu toți necunoștința noastră despre învățăturile ei, despre Dumnezeu, și despre viața viitoare. Acei cari să interesează numai despre prezent și viața lui iute trecătoare, nu a învățat încă valoarea vieții.

O serie de 7 volume, „Studii în Scripturi”, scrisă de Iuliosul scriitor, autor și editor, Pastor Charles T. Russell, știut înjurul lumii ca „Pastor Russell”, fac o explicație uimitoare Bibliei. Valoarea acestor „Studii” poate fi vădită chiar și din simplul fapt a circularii lor, care să urcă la cifre enorme 12,000,000 în 19 Hmbli.

SERIA I, „Planul Divin al Varștelor”, da o descriere a planului divin revelat în Biblie așa cum el să relatează la și explică trecutul, prezentul și viito-

rul negocierilor lui, într'un mod mai armonios, mai frumos și mai rațional decât e în general înțeles. Conține 356 pagini, legat în pânză, descripția aurită 120 cor.

SERIA II, „Timpul a Sostii”, tratează Cronologia Bibliei, asemănarea și timpul reînnoțirii Domnului, Iubiteele, Antichrist când și cum va veni. Conține 333 pagini, legat în scoarțe tari din hârtie bună 30 cor. (Celelalte volume din serie sunt în traducere.)

MANNA CEREASCA, o carte ce conține pentru fiecare zi în an un text Scriptural cu comentări (explicări) din Turnul de Veghere, care să citească din minea. Aceasta carte este foarte de mare folos pentru toți creștinii de toate țelurile. Cartea e așa făcută că jine pe viața întreagă și lecțiunile ei apar tot noul. Este legată frumos 20 cor.

Carte de Cântări cu Note, conține 244 de cântări alese și traduse din cartea engleză „Milleal Dawn” 20 cor.

Cărticic a de în trebări la studierea Volumului I. 20 cor.

ATENȚIUNEI

Rugăm pe toate adunările, fie acele adunări din doi sau două sute, să binevoască a ne trimite cât mai curând următoarele:

(1) Comuna, poșta ultimă, județul; (2) cam câți fac parte din adunarea respectivă; (3) câți frați și surori știu colii și voesc Turnul de Veghere; (4) numele și adresa secretariului pentru adunarea respectivă, iar dacă nu eu secretar, adresa unul frate

cu care să corespundăm interesele adunării particulare.

Aceste informații ni ne trebuie la împărțirea lucrului, atât la trimiterea Turnului de Veghere cât și la trimiterea „Peregrinilor”. Aceia cari sunt câte unul încă să nu uite a face aceasta. Frații la nici un caz să nu se bazeze pe memoria noastră cu adresa, edecă, cugetând că noi de aici știm adresa și satul lor particular; căci chiar contrarul e adevărat.

CLASELE ASOCIATIUNII STUDENTILOR DE BIBLIE INTERNATIONALI

Vorbiri și Studii

Cercetate de Fratele Vasile Ciucas		Cercetate de Fratele Teodor Veres		Cercetate de Fratele George Copos	
August		August		August	
Ciuj	1 Zatur	Seușa	4 Varfalva	Zatur	1 Feleac
Feneșlu	2 Merța	Petea	5 Micuș	Bozolinic	2 Banabic
Gilău	3 Hida	Grebeniș	6 Banabic	Zimbor	3 Micuș
Oșorhei	4 Sânpetru	Seulea	7 Feleac	Berind	4 Varfalva
Mănăsturu	5 Gălgău	Ticudl	8 Ciuj	Sumurduc	5 Aranyos
Bica	6 Creaca	Cianu	9 Feneșlu	Seliște	6 Rakos
Dretea	7 Brebi	Urcă	10 Gilău	Topa	7 Bagyon
Lăpu	8 Jac	Agărbiclu	11 Oșorhei	Stobor	8 Bercheș
Stobor	9 Ortelic	Turda	12 Bica	Lăpu	9 Petrid
Topa	10 Seradli	Petrid	13 Mănăsturu	Dretea	10 Petrid
Seliște	11 Ban	Petrid	14 Dretea	Bica	11 Turda
Sumurduc	12 Perecel (?)	Bercheș	15 Lăpu	Mănăsturu	12 Feldioara
Berind	13 Rati	Bagyon	16 Stobor	Oșorhei	13 Uoara
Zimbor	14 Paracel	Aranyos	17 Seliște	Gilău	14 Agărbiclu
Bozolinic	15 Chleșd	Rakos	17	Feneșlu	15 Urcă
				Ciuj	16 Cianu